

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת עקב

1142 כג' אב תשפ"ב

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	6:43	6:52	7:02
מוצאי שבת	7:55	7:58	7:56
רבנו תם	8:34	8:36	8:37

שבת מברכין: המולד ביום שבת קודש בשעה 8, 16 דק' 51 חלקים

הילולא דצדיקא

- כג. רבי משה עדס
- כג. רבי יעקב ישראל קניבסקי
- כד. רבי יצחק קובו, הראשון לציון
- כד. רבי אפרים זלמן מרגליות מו"ס 'מטה אפרים'
- כה. רבי שמואל ברוך אליעזרוב מו"ס 'דבר שמואל'
- כה. רבי יעקב משולם מו"ס 'שועת יעקב'
- כו. רבי יששכר אצראף
- כו. רבי יואל טיטלבוים מו"ס 'יואל משה'
- כז. רבי יהודה פתייה
- כז. רבי נחמן נתן קורנאל
- כח. רבי משה פינקל
- כח. רבי דוד כהן הנזיר
- כט. רבי יעקב בירדוגו מו"ס 'שופריה דיעקב'
- כט. רבי שמואל סלט רב של ירושלים

זה ביטול תורה, לכן כל עוד אני יכול להשתמש בנעלי הישנות אעשה כן, ורק כשלא יהיו יותר ברי שימוש, אתחיל ללבוש את החדשות שקניתי לי.

פלאי פלאות, כמה שניות של ביטול תורה, כי הצדיק כשלוש נעליו על גבי העקב נזכר בסופו, ומרוב ענוותנותו מרגיש עד כמה חסרים לו אותם שניות של לימוד התורה, כי אצל הצדיקים אין מעשה שהוא שגרתי ולא חושבים על מה שעושים בו, כל מעשה נעשה מתוך מחשבה ושיקול דעת, ונעילת הנעליים סגולתה לחשוב מה יהיה בסוף האדם כמו שביארנו.

במסכת שמחות (פ"ח) מסופר על רבי שמעון בן גמליאל שלפני שהוצא להורג שאל את רבי ישמעאל על מה הם יוצאים להריגה, אמר לו רבי ישמעאל, שמה באה לפניך אשה לשאול על טהרות שלה ואמר לה השמש 'שן רבי', אז נזכר רבי שמעון שפעם באה אליו אשה לשאול והיה הוא עסוק בקשירת נעליו, ונתן לה לחכות עד שיקשור נעליו, אמר לו רבי שמעון 'נתנו דעתך שהנחת את דעתך'. ממש פלא, וכי רבי שמעון היה צריך לענות לאותה אשה כשהוא יחף ללא נעליים, הרי וודאי גם האשה היתה מסכימה להמתין זמן מועט עד שינעל הרב את נעליו.

אולם רואים אנו שבבעיני הנעליים התורה מקפידה עם הצדיקים מאד מאד, כי הנעליים מזכירים לאדם את יום המוות, והיה צריך לנהוג רבי שמעון לפני משורת הדין, כי אשה זו מתביישת לעמוד בפתח עד שינעל הרב את נעליו, ואף אם מבינה היא שניעילת הנעליים דבר נצרך הוא, מכל מקום על הצדיק היה להיות רגיש יותר, והיה צריך דבר ראשון לפסוק לה פסקה ורק אחר כך לנעול נעליו.

'נעל' מלשון 'נעילה', תפילת הנעילה היא סיכומו וסופו של יום הדין הגדול והנורא, ואף כל אדם שלובש נעלו על גבי העקב צריך לזכור את סופו, כי בכל יום האדם צריך לזכור את יום מיתתו כדי לשוב בתשובה שלימה קודם מיתתו, אולם כיוון שהשגרה כוחה רע, נתן לנו הקב"ה תזכורת בכל בוקר כשנעול את נעליו שהם זיכירו לו את סופו.

מכל מצוה שאדם עושה נברא מלאך טוב שעומד לצדו אחרי מאה ועשרים שלו ומלמד עליו סניגוריה, אבל אדם שדש בעקביו ומקיים אותם מצוות קלות ללא רגש, הרי הוא דש ודורך גם על אותו מלאך קדוש, ומי יודע מה קורה עמו אחרי שדש עליו כל כך.

כל אדם מקיים מצוות רבות בכל יום, הוא קם בבוקר ונוטל את ידיו, מתפלל, מכבד את הוריו, גומל חסד עם שכניו, מקדים שלום לכל אדם, ועוד ועוד מצוות רבות שעושה אותם כדבר שבשגרה המובן מאיליו, אולם אם ישים לב למה שעושה ויכוון בכל דבר לשם ה', יזכה שגם אותם מצוות שגרתיות לא ידוש בהם, וילוו אותו אחרי מאה ועשרים בכבוד רב לבית עולמו.

משמיר לדוד

מצוות שאדם דש בעקביו

"והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם" (דברים ז, יב)

מבאר רש"י את לשון 'עקב' שהכוונה למצוות הקלות שאדם דש בעקביו, שגם את אותם מצוות צריך כל אדם לקיים כמו שהוא מקיים מצוות גדולות וחמורות. אדם חושב לפעמים שלא יקרה כלום אם יאחר בכמה דקות לשיעור, או יתפלל בלא מנין פעם אחת, ואמנם נכון שאין זה איסור חמור, אבל התורה מצווה על כך במפורש שגם את אותם דברים קטנים שאדם מזלזל בהם ודש בעקביו, צריך לשמור מכל משמר, כי גם הם חלק מהתורה הקדושה.

ישנם מצוות גדולות וחמורות שגם בהם האדם מזלזל ודש בעקביו, משום שמצוות אלו הם דבר יום ביומו, והאדם כבר התרגל אליהם עד שלא נותן לבו עליהם כלל. כל אדם בשעת תקיעת שופר מכוון למצווה ומהרהר בתשובה, כי מצווה זו נדירה היא, והאדם לא התרגל אליה, אבל כשמתעטף בטלית קטן מידי בוקר, אין הוא מתרגש ולא חושב עליה כלל, אלא לובשה כמו עוד אחד מבגדיו. זוהי כוחה ההרסני של השגרה, וגם עליה מצווה הקב"ה שיש להיזהר ולהישמר שלא ליפול ברשת השגרה ולא ידוש מצוות אלו בעקביו, אלא יתחזק ויחשוב על כל מצווה שעושה מה גודל שכרה וענינה, ובאופן זה לא יזלזל באותם מצוות שגרתיות.

אולם עדיין יש לבאר מדוע בחרה התורה להשתמש דווקא ב'עקב' כדוגמא לדבר שאדם דש אותו ומזלזל בו.

ונראה לומר, העקב נמצא בסוף הרגל, והוא מרמז לסופו של האדם עלי אדמות. כאשר האדם רוצה לשוב בתשובה ולהיזהר גם במצוות שהוא רגיל אליהם בשגרת היום יום, עליו להתבונן בסופו, מה יהיה עמו כשימות ויעלה לפני בית דין של מעלה, מחשבה זו בוודאי תעורר אותו שכל מצווה קטנה ורגילה ככל שתהיה, שכרה רב בשמיים, ולאחר מאה ועשרים יהיה זקוק לכל אותם אלפי מצוות שהזדמנו לו מידי יום והוא לא שם לבו אליהם וקיימם כמצוות אנשים מלומדה.

כך מסביר גם רבי יעקב אבוחצירא זע"א בעל ה'פיתוחי חותם' את סמיכות הפרשות עקב - ראה, משום שאדם שרוצה לעבוד על עצמו שלא לדוש במצוות הקלות, עליו 'לראות' את ה'עקב', כלומר את יום מותו עד כמה ישתוקק אז לכל מצווה ולו הקלה ביותר שתהיה. אם יחשוב על כך האדם בחיי חיותו, יזכה להדר ולכוון בכל מצווה שתהיה בשלימות ראויה.

מסופר על רבי אלחנן וסרמן הי"ד, שפעם בנו קנה לו נעליים חדשות במקום הישנות שכבר בלו מזוקן, לבש אותם רבי אלחנן זע"א יום אחד, ולמחרת חזר ללבוש את נעליו הישנות. לשאלת בנו מה פגם מצא בנעליים החדשות, אמר לו אביו, 'בנעליים החדשות שקניתי, יש שרוכים, ולוקח לי כמה שניות לשרוך את אותם שרוכים, ואילו את הישנות אני לובש במהירות ללא שרוכים, האם לא חבל על אותם שניות, הרי

במסילה נעילה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התורה מגינה ומצילה

באחת הפעמים שבהן ביקרתי במרוקו, השתתפתי בשמחת הכנסת ספר תורה לבית כנסת במקום.

בזמן התהלכה והריקודים הבחנתי לפתע בקבוצת יהודים שהמשטרה מחפשת אחריהם לצורך מעצרים, ולכבודה של תורה יצאו ממקום מחבואם והגיעו להשתתף בשמחת הכנסת ספר התורה במסירות נפש.

אנשים אלו שרו, רקדו ופיזזו לפני ספר התורה כאילו לא מרחפת מעל ראשם סכנה כלל, וליוו את ספר התורה ברחובות מרוקו עד שהוכנס לבית הכנסת.

כיון שהתפלאתי מאד לנוכח מעשיהם, פניתי ליהודים ושאלתי אותם: "כיצד העזתם לצאת ממקום מחבואכם? הרי בכך אתם מְסַכְּנִים את עצמיכם".

אולם היהודים ענו לי בביטחון גמור: "כאשר אנו ורקדים ושמחים עם ספר התורה, אין שום סכנה שמרחפת מעל לראשנו. לא יתכן ששמחתנו עם ספר התורה תסכן אותנו". כך אמרו בתמימות יהודית.

כיון שכך, ברכתי אותם: "הלוואי ותזכו לחוש גם במקומות מחבואיכם את אותה התרוממות שאתם חשים כעת - ולא תוסיפו לפחד מן המשטרה כלל".

לאחר שנפרדתי מהם, הרהרתי אודות מסירות הנפש של היהודים ועלה בדעתי שזהו מראה מרגש ממש לראות יהודים שחשים בכל לבם שהקב"ה שומר עליהם כשהם שמחים עם התורה, והם אינם מפחדים שיאונה להם כל רע בקרבתה.

אך לדאבון הלב יהודים אלו היו צריכים להמשיך ולהתחבא במקומות מסתור מפחד המשטרה, משום ששמחתם עם התורה לא נמשכה גם לאחר מכן. לאחר שהם סיימו לשמוח עם התורה בבית הכנסת - הם ניתקו את עצמם ממנה, ועל כן גם אותה שמירה של הקב"ה שהייתה עליהם בעת שמחתם עם התורה - התנתקה מהם, והם נאלצו להמשיך ולהתחבא מפחד השלטונות.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ותאמר ציון" (ישעיה מ"ט)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, ותוכן הפטרה פרקי נחמה לצד פרקי אמונה בה' ובתורתו.

דברי חכמים פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

שכרו של לומד תורה מתוך ענווה

דרושים רבים נאמרו על השימוש במילה 'עקב' שמה של פרשתנו "והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם" (ז, ב). אחד מהם הוא ביאורו הנפלא של רבינו חיים בן עטר זיע"א בספרו 'אור החיים' הקדוש: "ורמזו בתיבת 'עקב' מידת התורה, שיהיה אדם הולך עקב לצד גודל בענווה ושפלות, ואז ישכיל לשמוע בלימודים, והוא אמרו 'תשמעון' גם בכינוי לנשמעים, לומר שבאמצעות שאדם משים עצמו כעקבים, יתגלו לו ויבין סתרי תורה".

ביאור הדברים כפי שכותב הגאון רבי ראובן אלבו שליט"א ראש ישיבת 'אור החיים'; כשאדם עוסק בתורה, אל ילמד בזחיות ויגמע דפי גמרא במהירות ובחופזה. התורה נלמדת במתינות ובענווה חן, עקב בצד אגודל; עוד שורה ועוד שורה, עוד משנה ועוד משנה, עד שזוכה לסיים מסכת ועוד מסכת. מי שיחטוף דפי גמרא כלאחר יד, ביהירות ובגבהות לב, מתוך יומרנות להחשב 'מרא דכולא תלמודא', לא זו בלבד שלא יזכה להיות תלמיד חכם גדול, אלא ישאר עם הארץ.

אתה רוצה להיות כאחד מגדולי ישראל? קצת ענווה! זה לא בא ביום אחד. גם הם לא נהיו כך ביום אחד. עשרות שנים הם עמלו ויגעו בתורה במסירות נפש, לא נתנו שינה לעיניהם ולעפעפיהם תנומה, הקריבו חלבם ודמם על התורה, עד שהתעלו במעלותיה ונעשו שליטים על התורה כמלך בגדוד.

אי אפשר לזכות לתורה בלי ששקועים ועמלים בה ולומדים במסירות נפש ובהתמדה - "קור וחום וקיץ וחוורף ויום ולילה לא ישבתו" (בראשית ח, כב). היו יהודים שגם כשעמלו לפרנסתם, ראשם היה שקוע בלימוד, כל רגע פנוי היה מנוצל ללימוד. "יגיע כפיך כי תאכל" (תהלים קכח, ב), הכפיים עסוקות במלאכה, אבל הראש שקוע בתורה.

מסופר על הרב שמואל קורקוס זצ"ל ממורקש, שהתפרנס מחנותו הקטנה. בשעות היום היה יושב בחנותו, וכשהיה תלמיד חכם נקלע לחנות, תכף ומיד היה רבי שמואל עוזב את הלקוחות, ומתחיל לדבר אתו בלהט בדברי תורה. מרוב להיטותו הוא שקע עמו בסוגיות עמוקות במרחבי הש"ס, ושכח שהוא נמצא בחנותו, ועליו לשרת את לקוחותיו...

"בגיל אחת עשרה, מספר הרב אלבו שליט"א, כשעליתי לארץ לבדי, בלי הוריי, הלכתי לקטיף כותנה במושב 'כיני' שליד שדרות. זכורני שאנשי המושב, עולים חדשים מתימן, היו באים לשדה מעוטפים בטליתות, ותוך כדי קטיף הכותנה היו מתפללים בלימוד. תכף ומיד לאחר סיימו את הקטיף, היו שבים לעסוק בתורה - משניות, גמרא ורמב"ם".

כך זוכים לתורה, על ידי עמל התורה בענווה ובשפלות רוח, עקב בצד אגודל. וכשאדם זוכה לכך, לא זו בלבד שאינו מזיח דעתו, אלא אדרבה, ענוותנותו גדלה ומתעצמת - "כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה... ומלבשתו ענווה".

התורה הקדושה "מגדלתו ומרומתו על כל המעשים", ומלבד מה שלמד ויגע - "מגלים לו רזי תורה", הוא זוכה לנ' שערי בינה - "תשמעון". זהו שכרו של הלומד תורה מתוך ענווה. שפלות הרוח ונמיכות הנפש רוממו והגביהו אותו גבוה מעל גבוה, אל עולמות תמירים וטמירים של סתרי תורה.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

כיבוד תלמידי חכמים

מצות עשה לכבד תלמידי חכמים ועון חמור עד למאוד הוא לבזות אותם או לשונאם ח"ו, ועל עוון זה חרבה ירושלים.

המכבד תלמידי חכמים, זוכה ליראת שמים וכן זוכה לבנים ולחתנים תלמידי חכמים - אף אם מצד עצמו אינו ראוי לכך.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

להתבונן על התכלית

"ואת חטאתכם אשר עשיתם את העגל לקחתי ואשרף אתו באש" (דברים ט' כ"א)

שואל רבינו חיים בן עטר זיע"א בספרו 'אור החיים' הקדוש על התורה, מהו ביאור הכתוב "ואת חטאתכם אשר עשיתם את העגל לקחתי ואשרף אתו באש", וכי אפשר לשרוף חטא?

אלא בא הכתוב לומר, שכידוע שכל מעשה עבירה - לבד מהקלקול שמתרחק מהקב"ה, יש עוד חסרון שיוצר מציאות רוחנית חדשה של זוהמה רוחנית שבורא בעקבות חטאו. וזהו שאמרו (במסכת אבות) עשה עבירה אחת קנה לו קטגור אחד ליום הדין.

וידוע מה שכתבו הספרים הקדושים שבכל חטא נברא מלאך לפי חומרתו, והחומר שבהן הוא לשון הרע. והטעם, כי כל המלאכים שנבראו מהעוונות נבראו ללא פה ועומדים כך לפני הקב"ה ותובעים ממנו דין וחשבון אבל הם אין בהם כח לצעוק ולקטרג, מה שאין כן בחטא הלשון שעיקרו בפה ובורא מלאך שיש לו פה, ואז לא די שעומד לפני הקב"ה אלא אף צועק ומקטרג ומזכיר עוונות כלל ישראל ועלול להביא אסון בר מינון על כלל ישראל ולכן חטא זה שקול כנגד ג' עבירות ובהן שפיכות דמים.

ואף בחטא העגל חוץ מהחטא עצמו שעבדו עבודה זרה, גם כן גרמו ליצור מלאך משחית שרצה לכלות את ישראל. ומשה רבינו ע"ה על ידי מעשיו ותפילותיו שרף את העגל ואת החטא, כלומר את המציאות הרוחנית שנוצרה בעקבות החטא.

נמצא שמעשה האדם ופעולותיו אינם נמדדים לפי גדלם וקטנם, אלא לפי התוצאות. שפעמים מעשה קטן כמו דיבור לשון הרע שהוא בסך הכל דיבור בעלמא - בורא מלאך משחית. ומכאן ילמד האדם שאין להסתכל על מידתו של הדבר וגודלו היחסי, אלא על התכלית היוצאת ממנו.

ישנם דברים קטנים שערכם גדול מאוד הן לחיוב והן לשלילה, וכאשר אדם מדקדק בדברים הקטנים ומייחס אליהם חשיבות רבה, הדבר גורם לו התעלות בתחומים נוספים ובכך ניכר עצם היותו עבד למלכו של עולם, ומאידך בכיוון השלילי - כל חטא ולו הקטן ביותר, יוצר מציאות רוחנית רעה העלולה להזיק לו ולכלל ישראל חלילה וחס. וכן לגבי ראיית דבר האסור ואף בעלמא, הרי אסון רוחני הוא, ולמרות שמתחילה קטן הוא וזעיר, אך תוצאותיו הנוראות - מי ישורן.

א. מצוה להוסיף מחול על הקודש, דהיינו לפרוש ממלאכה זמן מועט [אפילו שתי דקות] קודם השקיעה, ובזה עושה את אותו זמן קודש כאילו הוא שבת. ובלאו הכי יש להיזהר שלא לעשות מלאכה עד השקיעה ממש, כדי שלא יכשל בחשש חילול שבת חס ושלום.

ב. טוב להתחיל תפילת מנחה בבית הכנסת כ-25 דקות לפני השקיעה, כדי שיספיקו הציבור לומר קבלת שבת [בואי כלה ומזמור שיר ליום השבת] קודם השקיעה. ואם רואה שהזמן מצומצם ולא יספיקו, טוב שיאמר בפיו או בלבו קודם השקיעה: "הריני מקבל שבת". ואמנם, גם אם לא אמר כן בפירוש, עצם הדבר שאינו עושה מלאכה זמן מועט קודם השקיעה, מקיים מצות תוספת שבת.

ג. הזמן שממנו אפשר להתחיל לקבל תוספת שבת, הוא "פלג המנחה" [כשעה ורבע לפני צאת הכוכבים]. ואם אמר מזמן זה: "הריני מקבל שבת" צריך לפרוש ממלאכה. אבל קודם זמן זה, אין באמירתו כלום.

ד. המקבל שבת מוקדם אפילו בציבור, אין אשתו ובני ביתו נגררים אחריו והם מותרים בעשיית מלאכה. וכן אשה שקיבלה שבת מוקדם, אין בעלה נגרר אחריה. על כן, המתפלל ערבית מוקדם, מותר לו לבקש מבני ביתו שיעשו לו מלאכה, כל שהם לא קיבלו עדיין את השבת.

ה. הבא להתפלל מנחה ושמע "ברכו" ממנין שמתפללים ערבית של שבת מוקדם, לא יענה עמהם. ואם ענה, על כרחו קיבל שבת עם הציבור והפסיד תפילת מנחה [ואף אם יתנה שאינו מקבל שבת בענית ברכו, לא יועיל לו] ועליו להתפלל ערבית עם הציבור, ויתפלל שתי תפילות עמידה, אחת לערבית ואחת לתשלומים של מנחה שהפסיד. אבל המקבל תוספת שבת ביחידות [כגון שאמר "הריני מקבל שבת"], לא הפסיד מנחה. [וכל זה בשבת, אבל בתפילות יום חול, לכתחילה יענה "ברכו" קודם שהתפלל מנחה].

ו. אם התעכבו הציבור ולא היה להם מנין עד זמן השקיעה, יתפללו מנחה אף לאחר השקיעה. ולא הפסידו מצות תוספת מחול על הקודש, כי עצם זה שפרשו ממלאכה קודם השקיעה, נחשב להם תוספת מחול על הקודש.

ז. המקבל שבת מבעוד יום ביחיד והוא צמא או רעב, רשאי לשתות או לאכול משהו עד צאת הכוכבים. אבל אם קיבל שבת בציבור בענית ברכו, לא ישתה עד שיקדש.

ח. כפי שכבר התבאר שיש לנו ספק לגבי פרק זמן "בין השמשות" [מהשקיעה ועד צאת הכוכבים] אם הוא עדיין יום או שהוא כבר לילה. על כן, הצמא בזמן זה, רשאי לשתות בלי קידוש, אבל לאחר צאת הכוכבים, אפילו שעדיין לא התפלל ערבית, יקדש קודם. וכן אשה הצמאה וקשה לה להמתין עד שיבוא בעלה מבית הכנסת, תקדש ותשתה.

הידודי הפרשה

חידודים לפרשת עקב

1. איזה פסוק מועיל לשינה עריבה?
2. המקבל שבת מוקדם, האם בני ביתו נגררים אחריו לגבי עשיית מלאכה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משירי נוסת הגדולה

הגאון רבי אברהם חיים עדס זצ"ל

שושלת עניפה של תלמידי חכמים וגדולי תורה, ניבטו וצימחו בין כותליה של משפחת עדס המפוארה. דור אחר דור, בן אחר בן, עד שנתקיים בהם הכתוב: "לא ימושו מפּיך ומפּי זרעך ומפּי זרע זרעך עד עולם".

הגאון הצדיק רבי אברהם חיים עדס זצ"ל, היה אפוא חוליה אחת מן השושלת המפוארת הלזו. כאיש אשר נודע שמו בשערים המצויינים בתורה וביראת ה' טהורה, עד שזכה לכינויים של בני ירושלים כ"בעל ניצוץ רוח הקודש".

בעיר של חכמים ושל סופרים, הלא היא ארם צובה, הונחה ערסו של רבי אברהם חיים עדס זצ"ל, בביתו של אבי המשפחה, הגאון רבי יצחק עדס זצ"ל. וכבר בעודו רך בשנים כשהיה יושב בין ברכיהם של תלמידי חכמים מופלגים, ניכרו בו מעלות רמות ומידות נעלות. כל זאת לצד שקידה עצומה על דלתות התורה, תוך שהוא מפקיר את צרכיו הגשמיים, ואת כל הבלי העולם הזה ותענוגותיו השליך מאחורי גבו למען עסק התורה הקדושה.

שכנו של רבי אברהם בירושלים, רבי רפאל מאיר זצ"ל, שהיה כבן בית אצלו. סיפר פעם כשראה את סדר אכילתו של רבי אברהם, שכללה כוס

רגש רוחני אדיר, והתעוררות יראת שמים ואהבת ה'. בקולו הנעים היה משמח לב כל איש ישראל, ומעורר בקהל המתפללים רשפי אש שלהבת יה.

בימי עלומיו, כך מסופר, התפרץ לבית המדרש שבחלב, יהודי מבוהל, כולו נרגש ומתרעם בקולניות על כי תמו וספו מליצי יושר, וכי אנשי אמונה שתפילתם עושה רושם, אבדו.

רבי אברהם שחש בצערו של ההלך הזר, קרא אותו בצנעא, ושאלו לאמר: על מה ולמה תדבר כזאת? והלה השיבו במרר, כי זה כחודש ימים שחש הוא בראשו ואין הוא יכול לישן כדבעי. מיד הניח רבי אברהם את שתי ידיו על ראשו של הלה וברכו בברכת חכמים, והליץ עליו דברי הכתוב: "אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתיך". וכך הוה, למחרת היום ניגש הלה למעונו של רבי אברהם, וסח באזנו כי תפילתו אכן עשתה רושם, ושנתו ערבה לו כמימים ימימה.

באותו מעמד, הוכיח רבי אברהם את הלה, על שפער פיו והטיח דברים כלפי מעלה, ולא נפטר מימנו עד שהלה עשה תשובה ושב ורפא לו.

מני אז, פקע שמו של רבי אברהם בקרב יהודי חלב, כאיש א-להים קדוש שתפילותיו וברכותיו עושים פירות, ורבים רבים נהרו למעונו בבקשת ישועה וברכה, ורבים נושעו על ידו.

ראש הישיבה מרן רבי עזרא עטייה זצ"ל, סח פעם לתלמידיו, שפעם אחת חלתה אשתו (הרבנית בוליסה ע"ה) וחוסם גופה תימר ועלה, והיתה זקוקה לרחמי שמים מרובים. מיד החיש פעמיו לעבר מעונו של רבי אברהם, שהרגיע את רוחו ואמר לו: "לא תפחד בני, אני מבטיחך בעזרת השי"ת כי למחר ירד החום מדרגה אחת, ולמחרתו עוד מדרגה, וביום השלישי ילך כל החום ותהא בריאה כרגיל".

מעניינת היא התבטאותו של הגאון רבי עזרא עטייה זצ"ל, ראש ישיבת "פורת יוסף", כשסיפר לנכדו של רבי אברהם והפליג בשבחיו של הסבא: "סבא שלך, היה מלאך! כמו שגלי הים פולטים לעיתים אל החוף, מרגלית יקרה, כך הגיע סבך אל הדור שלנו".

קפה ועוגה, כפת שחרית. עוגה ולבן כסעודת צהרים, ומעט אורז ומרק לארוחת הערב. לא הרהיב עוז בנפשו, והקשה בפניו: אדוני אבי, רב ישראל ופרשיו, בתורתנו נאמר "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם", ואיך ישאר חיות לאדוני לעסוק בתורה יום ולילה?

על כך השיב לו רבי אברהם: תדע לך, שהייתי משתוקק רבות לראות את רבינו ישראל בעל שם טוב, ולשאול ממנו מה עשה עד שהגיע למדרגתו העצומה. עד שפעם אחת זכיתי לראותו ושאלתי על זאת, והשיב לי, על פי הפסוק: "ואתם הדבקים בה' א-להיכם חיים כולכם היום". והיינו שהרוצה להגיע למדרגה זו, להיות דבוק בה', אין האדם יכול להתענג במאכליו ובלבושיו, אלא די לו כדי צרכו. ועוד, הנשמה לפני השכינה נכר לפני האבוקה, כשם שהאבוקה שואבת את הנר, כך השכינה שואבת את הנשמה, יען שהנשמה היא ניצוץ אור מהשכינה. ועל כן אינני יכול לאכול מאכלים ולהתענג עליהם, וזו הסיבה לאכילתי המועטת.

מידת השתיקה, אף היא קנתה לה קנין של קבע בתוככי ליבו של רבי אברהם, כמי שמעולם לא סח שיחה לבטלה, ולא פסיק פומיה מגירסא דאורייתא. בבית המדרש שבחלב, למד רבי אברהם בחברותא יחד עם הגאון רבי יצחק שרים זצ"ל, אודותם סיפרו, כי מיום ראש חודש אלול ועד ליום הכפורים, במשך ארבעים לילות רצופים, ישבו השנים יחדיו ועסקו בתורה, וכך במשך כמה שנים, המשיכו השנים במנהגם הקדוש.

לימים כשעלה רבי אברהם לארץ, ביקש להתגורר בירושלים עיה"ק. ומקום איזה לו, לדור בשכונת הבוכרים, ואך נודע הדבר להרב שלמה מוסאיוף זצ"ל, אשר נודע בהערכתו הגדולה ללומדי התורה, ובצדקת פזרונו הנדיבה, העמיד מיד לרשותו של רבי אברהם, דירה באחד החצרות ששכנו ברשותו, חיים אין כסף.

רבי אברהם, נמנה עם חבורת המקובלים בראשותו של המקובל הא-להי רבי שאול דויק הכהן - השד"ה זצ"ל, אשר יסדו את ישיבת המקובלים 'רחובות הנהר'. כשהיה עובר לפני התיבה כשליח צבור, ובפרט בימים הנוראים, כשהיו שומעים את קולו הנעים בתפילה היה משפיע על שומעיו

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
ניתן לשלוח הודעה
אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +972585207103 • עברית +541141715555

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם